

מסורת הש"ס

(א) בקרה כמי שבדיה
 תרסנו, (ב) מו"ק יח.י.
 (ג) י"ל יסוף, (ד) זבכות
 כח: ע"ש, (ה) פסחים קע.
 ע"ש, (ו) [סס], (ז) ג' מלות
 לא דוקא וכן כל שלש מלות
 בש"ס רש"ס פסחים קע.,
 (ח) מדרש גט; ע"ש,
 (ט) לעיל קג.; (י) דברים
 לו; (יא) מילה ד, (יב) ב"ב
 ע"ד.

מוסף רש"י

שאין מחזיקין
 במחלוקת. שהיה משה
 מחזיר מתיחה להשלמת
 דבריו שלום (בבבבב סו יב).
 זה עושרו של קרח. שכל
 ימי רוב ממונו תגלה
 ונזכר מן העולם (רש"ס
 פסחים קט.). שמעמיד
 על רגליו. שמתנו לו
 (רש"י סס.), ג' מלות. לא
 דוקא. וכן כל שלש מלות
 שבש"ס (רש"ס סו).
 וקולפי. שמתחם שקוין
 בלש"י שטרור"א (רש"י סו).
 דגדלי. של מלפנים של
 עור שנשאל על סוס
 ומורים וגמלים (רש"י סו).
 ואעפ"י היה משי"ב מלות
 פרות (רש"ס סו). אם
 בריאה גיהנם. אם כיצאה
 פה לארץ משפת ימי
 בראשית (בבבבב סו יז).
 מקום תבצר להם. לכן
 גנה. כמו (דברים ט)
 ונזכרות בשנים (מילה
 יד.). בועי. בקעים. דמי
 (בבבבב טו) ותבצע
 האדמה אכר וגו' (רש"י סו)
 ב"ב סד.). קיטרא. ענן
 (סו). שקל גבבא
 דעמרא. לקח גית אמר
 וטרלה בנימי (רש"י סו).
 איהרן. הטו גבי אפי"ס
 שטרין בנימי (רש"י סו). אצית.
 הסכת ושמע (רש"י סו). דהוו
 קאמרי הכי. שהיו ידו
 מיס שאלה (רש"י סו).

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קו.

עין משפט
נר מצוה

ל א ב ג ד מו י פ"ה
 מהל' מ"ה ה"א סג
 עשין יב ש"עש"י י"ד סי'
 רמז סעף ב:

מת: ולא קרת. ר"ע היו לזכ קרח דכתיב חמשים ומאתים מתמת
 ואתה ואתה אש מתמתו [בבבבב טו]: מן הכלועים ומן השרופים היה.
 שנשרפה נשמתו וגוף קיים ואח"כ נתגלגל עד מקום הצלועין ונבלע
 דכתיב צפרשת פנחס [סס טו] ונבלע אותם ואת קרח עמהם. ורבי יוחנן

לאמר לא מן הצלועין ולא מן
 השרופין דריש ליה להאי ואת קרח
 לאחריה ואת קרח צמות העדה
 זמגפה: וקרח שדייהו. מדכתיב
 ותאלל את החמשים ומאתים אש
 מקריבי הקטרם וקרח מנמקריבי
 הקטרם הוה דכתיב חמשים ומאתים
 מתמתו ואתה ואתה אש מתמתו.
 א"י ואת לרצות קרח עמהם: שמש
 ירח עמד וזנב. לעיל מיניה כתיב
 ותצק ארץ צשעת צקיעת הארץ
 שנבלעו צקרע שמש וירח עלו
 לאותו רקיע ששמו צול ואמרו להקב"ה
 אש אי אמה עושה דין לנן עומס
 מקרח ועדמו: לא נא. ואי
 לעולם: ככזודי לא מחיסם. שהרי
 כלל יוס מלכי מוצר ומערב צשעה
 שמינין כמריסן כראשם משתחיים
 לחמה: והאידינא לא נפקי עד
 דחמו להו. שך גור עליהם המקום
 כן שמעתי. ל"א והאידינא לא נפקי
 מאחר שראו שהקפיד הקב"ה על
 שלא מיחו לכזודו עד דחמו להו
 לא נפקי שחמו לכזוד המקום על
 בני אדם משתחיים לשמש וירח:
 אין כל חדש סהם השמש. ואי
 גיהנם לא אצרי עד להוא פתחה
 הוה ליה חש: לקרוני פתחה.
 שיקרצ פתחה שג גיהנם ותפתח
 הארץ כנקום שן: נאכל. מלשון
 (ישעיה טו) עיר צלורה. התקין לכן
 הקב"ה מקום גזוה שלא העמיקו
 כל כך כגיהנם ולא ממו: טיעלא.
 סומח ישמעאל: זלועי. מקום
 שנבלעו לשם עדה קרח: זועא.
 ראה נקצ שממנו יאל עשן: גצא.
 גיזה: אששים. שרה אותם צמים. לשון
 (ברכות יז יז): מי שני ידיו: (ובל
 שלשים יוס. חחר לגיהנם ועולה לשם):
 א"ל

סברה למויה. שעה ושעה על פתח הצית כל מי שהיה צל לקרוח
 ראה ראשה פרוע וחוזר: מעשר. ראשון דשקליתו אהון הכו מד מי'
 לכהן: דגייו למויכו. דכתיב (בבבבב ט) והעבירו תער על [כל] צפרס
 ומשחק צכס כאליו חחס שוטים: ככופסא. רעי כמו צטולא דכופתא
 לאמרן לעיל (דף סט.). כגלל הזה
 חחס חשויים צעייני: עינא ירב.
 עין נתן צשעריכס כדי שלא יהא צכס
 צורה כמותו: אמר לה. קרח איהו
 נמי משה עלמו גלל כל עשו: כיון
 דכולא רכוסא דידיה הוה. איני מושע
 אס גילח עלמו דקאמר לנפשיה תמות
 נפשי עם פלשתים אגוז עשעי כמותם
 ומה לי ככך שסס מקיימין אפילו מה
 שאני מנולו לשחוק אגוז עשעוי כמותם
 כדי להפיס דעתם: ועוד דקאמר
 לבו. עשו פתיל תכלת צד' כנפות
 הבגד ואי ס"ד תכלת משזו מפני מה
 לא יאמר לעשות כל הבגד כולו
 תכלת: אפיק גלימא דתכלתא.
 קח לך בגדים של תכלת וכסיהו
 לכולו מתיבתך וכסה צה' צה"מ
 אתה ותצרותך: קנא לאספו. אל
 (הסתר) [מתסרין] עם משה. קני
 היינו התראה: ונטה לו מחוץ למחנה.
 יאל מחוץ למחנה שלא יחשדוהו
 עוד: מלאן שאין מחזיקין במחלוקת.
 שמחל על כזודו והוא עלמו הלך
 לצטל מחלוקת: חולק על רכו.
 חולק על ישיבתו: אש הלו על משה
 ועל אהרן צעוד קרח כהווס על
 ה'. מעלה עליהם הכבוד כליו היו
 חולקים כלפי שכינה: מריבה. תגר
 וקטטה לפטפט נגדו צדריס:
 מהרעס. אומר על רכו שוהא לו
 מדה כנוסה ומדת אחרית:
 מהרהר. מחפה עליו צדריס:
 אקלידי. מפתחות: וקולפי.
 מנעולים: דיגלידי. כולם המפתחות
 והמנעולים של עור היו ואעפ"י
 היו שלש מלות פרות טעונות. ל"א
 דגללה לנורך שקים והמנעולין ויסין
 של עור היו: לא מן הכלועין
 ולא מן השרופין. אלא כמגפה

17. ואשר עשה לרחן ולאבירם בני איליאב בן ראובן אשר פצתה הארץ את פיה ותבלעם ואת בתיהם ואת אהליהם ואת כל היקום אשר ברגליהם בקרב כל ישראל. דברים יא ו
 ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל היקום אשר לקרחה ואת כל הקבוש: במדבר טו כב. 19. ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת קרח צמות העדה באכל האש את חמשים ומאתים איש ויהיו לוני: במדבר כו י
 20. ואש יצאה מאת יי ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרות: במדבר טו לה. 21. קשע ירח עמד וזבלה לאור חצוק: יהלכו לנגה ברכ חנתיך: חבקוק ג א. 22. ואם בריאה ירבא יי ופתחה הארץ
 את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם ויהיו חיים שאלה ידעקם פי גאנו האנשים האלה את יי: במדבר טו טז. 23. מה ישיקה הוא שיקה ומה צעשעה הוא שייעשה וכן כל חדש תחת השמש: חלקה א ט
 24. ובני קרח לא מתו: במדבר כו יא